

Sygn. akt I C 1733/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) (...) (...) (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko **D. P. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **6.240,34 zł** (sześć tysięcy dwieście czterdzieści złotych trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

- liczonymi od kwoty 1.466,13 zł od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- liczonymi od kwoty 4.774,21 zł od dnia 7 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **2.067 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt(...)

UZASADNIENIE

(postanowienia o kosztach procesu zawartego w punkcie II wyroku zaocznego tutejszego Sądu z dnia 09 lutego 2017 roku)

Zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Stosownie zaś do przepisów art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Podkreślić przy tym należy, że objęte tym uregulowaniem koszty sądowe, to koszty faktycznie poniesione przez stronę, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła.

Mając zaś na uwadze, że pozwany, D. P. (2), przegrał sprawę w całości, Sąd obciążył go kosztami postępowania na rzecz strony powodowej, przyjmując, iż na powyższe koszty składa się: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1800 zł, opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 250 zł, a nadto opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W zażaleniu strona powodowa zarzuciła rozstrzygnięciu o kosztach naruszenie przepisów art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych przez jego niezastosowanie i zasądzenie w pkt II wyroku kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1800 zł, co nie odpowiada rzeczywistej stawce wynoszącej 2400 zł.

Zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w wersji obowiązującej w dniu wszczęcia postępowania, stawka minimalna, bacząc na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, wynosi 2400 zł.

Zaznaczyć jednak należy, iż w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód zażądał, tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwoty 1800 zł bowiem zgodnie z § 3 omawianego rozporządzenia w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu upominawczym, elektronicznym postępowaniu upominawczym, postępowaniu nakazowym oraz europejskim postępowaniu nakazowym stawki minimalne wynoszą 75% stawek obliczonych na podstawie § 2.

Strona powodowa po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c., uzupełniając braki formalne pozwu w oparciu o przepis art. 505³⁷ § 1 k.p.c., zmieniła żądanie w zakresie kosztów wskazując ogólnie, odmiennie niż wcześniej, iż żąda zasądzenia kosztów sądowych, ale nie zmieniła żądania w zakresie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i ponownie zażądała z tego tytułu kwoty 1800 zł.

Zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie. Przepis ten odnosi się zarówno do żądań głównych, jak i żądań ubocznych (np. odsetek, rygoru natychmiastowej wykonalności, kosztów procesu). Treść art. 321 § 1 k.p.c. daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania, statuującej zakaz orzekania ponad żądanie, czyli przejawiającej się w tym, że sąd jest związany granicami żądania powództwa i nie może dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przewidziane w powyższym przepisie związanie Sądu żądaniem, poza wyjątkami przewidzianymi w ustawie, ma charakter bezwzględny. Zgodnie z tym unormowaniem Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 roku sygn. V CSK 612/14, Komentarz do art. 321 k.p.c. red. Zieliński 2017, wyd. 9, LEGALIS).

Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że skoro powód uzupełniając braki formalne pozwu, po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, wskazał precyzyjnie kwotę 1800 zł, której zasądzenia żąda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd był bezwzględnie związany tym żądaniem i nie mógł wydać orzeczenia w zakresie je przekraczającym. W omawianym przypadku nie mamy do czynienia z wyjątkiem przewidzianym w ustawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.